

'Dubbel slot' op aantal toevoegingen

De Raad voor Rechtsbijstand zet een extra slot op het aantal toevoegingen om 'uitwassen op het vlak van het aantal te declareren uren te voorkomen.' Wie twee jaar lang gemiddeld meer dan 2000 punten op zijn toevoegingen haalt, wordt gekort op het gebruikelijke maximum van 250 toevoegingen. Om advocaten de gelegenheid te geven zich aan te passen gaat de regeling in op 1 januari 2013.

In 2011 maximeerde de Raad rechtstreeks het aantal te behalen punten. Advocaten maakten daartegen met succes bezwaar. Herman Schilperoort van de Raad: 'De bezwaarcommissie heeft gezegd dat er geen wettelijke basis is voor een slot op het aantal punten. Omdat we wel het aantal toevoegingseenheden mogen begrenzen, kiezen we nu een andere formele weg.'

Patrick Rombouts van Meijering Van Kleef Ficq & Van der Werf Advocaten stoort zich eraan dat de Raad 'op een kunststelde manier nu hetzelfde beoogt te bereiken. Maar de gevolgen van de nieuwe regeling zijn beperkt. Als je wat grotere zaken doet, heb je misschien maar vijftig toevoegingen in een jaar. Stel dat je daarmee 4000 punten haalt, dan gaat je maximum aantal toevoegingen naar 125. Maar zoveel heb je er dus niet nodig.'

Centrale inning griffierechten

De inning van griffierechten zal in de loop van 2012 worden gecentraliseerd en uitgevoerd door het Landelijk Dienstencentrum Rechtspraak. Met de invoering van een landelijke uniforme regeling rekening-courant griffierechten wil de Rechtspraak een einde maken aan de situatie dat elk gerecht een eigen beleid voert ten aanzien van het beheer van de rekening-courant griffierechten.

• Meer informatie: zoek.officiëlebekeendmakingen.nl/stcrt-2011-22131.html

Column

In de media: aantasting van rechtsgang

Harry Veenendaal

De algemeen deken is medeverantwoordelijk voor een goede rechtsgang in Nederland. Een vreemd begrip eigenlijk die 'verantwoordelijkheid'. Meestal wordt het succesvol benadrukt bij salarisonderhandelingen. Maar bij een incident is het nemen ervan ver te zoeken.

Stagiaires leren dat advocaten een grote mate van vrijheid hebben om de belangen van cliënten te behartigen. Vooral naar de pers waarbij tijdens de opleiding kaders worden geschetst waarbinnen met de pers dient te worden gesproken. Geheel achterwege blijft echter de belangrijkste premisse: elk publiekelijk optreden van een advocaat leidt *per definitie* tot aantasting van de rechtsgang.

Onze rechtsgang is mede gebaseerd op hoge ethische normen, al dan niet beschreven gedragsregels en op fijnzinnige nuances in de openbare beslotenheid van de zittingszaal. Op het moment dat een advocaat in de publiciteit treedt wordt namelijk een ander spel gespeeld: wie wint de publieke opinie? Daarmee is de rechtsgang niet gediend. De wederpartij heeft vaak geen vergelijkbare media-kanalen of acht zich zwijgend gebonden aan beroepsgeheim. Ook het Openbaar Ministerie maakt zich bij herhaling op schandalige wijze aan schuldig aan mediamanipulatie.

Roerganger van deze 'nieuwe' media-advocatuur is Bram Moskowitz. Regelmatig verschijnt hij bij *RTL Boulevard* of *Pauw & Witteman* om te praten over allerlei actuele procedures waaronder die van hemzelf. De pers draagt hem om die redden op handen. Mede daardoor was hij in staat de zaak-Wilders doelbewust tot een mediacircus te maken. In een uitgebalan-

ceerde rechtsstaat bevindt dit type advocaten zich doorgaans in de marge van de tabloids. In Nederland zijn ze momenteel representatief voor de advocatuur en rolmodel voor veel rechtenstudenten.

Het rechtsstatelijk argument dat advocatuurlijk mediaoptreden de rechtsgang juist belemmert is niet aan hen besteed. De tegenargumenten zijn voorspelbaar: 'In wat voor land leven we als ik niet meer kan zeggen wat ik wil?' en 'Achterkamer-tjesrechtspraak zeg ik u – regenten zijn het!' U begrijpt waarom Moskowitz de juiste advocaat is voor cliënten als Wilders die gebaat zijn bij het begoochelen van de publieke opinie. Maar waar stopt dit?

In een interview met *De Telegraaf* noemde Moskowitz rechter Tom Schalken impliciet een hond en rechtbankvoorzitter Marcel van Oosten kwalificeerde hij als een 'krampachtige, humorloze magistraat'. Dit is het archetype van een nieuwe procesadvocaat. Geen schutsheer meer van een gelijkwaardige betamelijke rechtsgang in de openbare beslotenheid van de zittingszaal, maar een mediaprotagonist.

Niemand heeft er een antwoord op. Sterker nog, de Amsterdamse rechtbank geeft haar rechters intensieve mediatraining. Net als veel advocatenkantoren, daarin gesteund door de universiteiten en, last but not least, de Orde. Deze geleidelijke ontwikkeling naar trial-by-media is koren op de molen voor advocaten zoals Moskowitz en vormt een groter gevaar voor de rechtsgang dan de verhoging van de griffierechten. Wie neemt de verantwoordelijkheid om deze tendens te keren?